

Mk 16,1-8: Div a moc Kristova Vzkříšení

Velikonoční neděle je nejdůležitějším křesťanským svátkem. Je připomínkou události, která dala pravý význam a nový obsah Ježíšovu utrpení a Jeho smrti na Velký pátek. Vzkříšení Ježíše Krista je základem křesťanské víry a ústředním článkem křesťanského vyznání. Ovšem podle evangelií, také Markova evangelia, se zdá, že to nedělní ráno bylo jako každé jiné. Nic převratného se nestalo, navenek se ve světě a mezi lidmi nic nezměnilo, všechno zůstalo při starém/bylo jako dříve. Tedy – skoro všechno.

1. Jak se na to přišlo?

Kdyby si tehdy v neděli ráno po Velkém pátku někdo přivstal, viděl by, jak několik žen z těch, které chodily s Ježíšem, spěchá na hřbitov. Jdou plakat a truchlit ke hrobu svého Pána a jdou Mu prokázat poslední skutky milosrdenství. Ženy jako praktické bytosti mají sebou vonné masti, aby mohly nabalzamovat Ježíšovo mrtvé tělo. Už se vnitřně smířily s tím, že Pán zemřel, a nečekají žádnou senzaci ani překvapení. Jejich jedinou starostí je, jak se dostanou do hrobky, když u vchodu je těžký kámen. „*Kdo nám odvalí kámen?*“ Když přišly blíž, zjistily, že tento problém za ně někdo vyřešil. „Velmi veliký kámen“ je odvalen. Tak přece je čeká překvapení! Pokračují tedy dál a v hrobce místo mrtvoly uvidí mladého muže v bílém rouše... Tedy: další překvapení. To se už opravdu lekly. Živou bytost v hrobce skutečně nečekaly! Je to Boží posel, který má nejčerstvější informace o tom, co se stalo. Ví nejen to, koho ženy hledají, ale ví také naprosto přesně, co se s Ním stalo. „*Ukřižovaný Ježíš, ten Nazaretský, byl vzkříšen. Je pravda, že tady ležel, ale teď už tu není. Jděte to říct ostatním učedníkům a jděte jim říct, že se s Pánem mohou setkat*“. Tak to už bylo opravdu moc! I když je Boží posel uklidňuje, ženy jsou hrůzou bez sebe, utíkají pryč a neřeknou nikomu ani slovo. Ničemu nerozumí a musí se z toho nejdříve vzpamatovat. – Určitě stojí za povšimnutí, že Marek i ostatní evangelisté znají jména osob, které jako první na vlastní oči viděly, že „se něco stalo“. Uvádí je jako svědky překvapivé a neopakovatelné události. Jako kdyby chtěl říct: „*Pokud si chcete tuto zprávu ověřit, jděte se zeptat těchto žen*.“ Je to až nápadné, že se nikde nemluví o učednících, že nejsou vidět a nikdo z nich nevyhlíží vzkříšení, o kterém Pán mluvil. Všude převládá bezradnost a beznaděj.

2. Co se vlastně stalo?

Andělská bytost oznamuje vyděšeným ženám v hrobce, že se stalo něco neuvěřitelného! Ježíšův příběh neskončil smrtí na kříži, tak, jak si to všichni mysleli, ale má své nečekané pokračování! Stalo se něco, co té velkopáteční události Ježíšovy smrti dává nový rozměr a význam! Ježíš Kristus byl vzkříšen a žije! Ježíš vstal z mrtvých přesně tak, jak o tom mluvil. A právě v tomto bodě se křesťané rozcházejí se všemi, kteří s Ježíšem sice sympatizují, považují Ho za velíkána dějin, dokážou procítit Jeho utrpení, smrt a zastavit se u Jeho hrobu... ale nic víc. Zde jejich zájem o Ježíše končí. Cesta křesťanské víry jde ovšem dál. Připomínáme si Ježíšovu hroznou smrt za nás, to ano. Ale jinak slavíme Velikonoce jako svátky Božího vítězství, jako svátky života, svátky pokoje, radosti a naděje.

Jenže ani pro křesťany není jednoduché to vše poctivě „zpracovat“. Ježíš žije, ale žije jinak, než si umíme představit. Boží Syn Ježíš vstal Boží mocí k novému životu. Pán Bůh ovšem neoživil Ježíšovu mrtvolu tak/podobně, jak se to stalo u Lazara. Ježíš se nevrací „zpátky“ do

pozemského života, aby později znovu umřel. Jeho vzkříšení je cestou „dopředu“ do života jiné, nové kvality. Tak to slyšíme z evangelií: Marie se Ho nemá dotýkat, Ježíš prochází zavřenými dveřmi, přemísťuje se záhadným způsobem z místa na místo jinak než ostatní. „Vzkříšení“ Ježíše Krista není „resuscitace“, říká v jednom svém kázání katolický teolog Tomáš Halík. „Jeho vzkříšení“ je budoucnost všech věřících. Kristus vstal z mrtvých jako první v řadě a od té chvíle už všichni věřící nekončí smrtí, ale díky víře přecházejí ve smrti do života věčného. Tak o tom mluví apoštol Pavel: „*první vstal Kristus, potom při Kristově příchodu vstanou ti, kdo jsou jeho*“ (1K 15,23). To znamená, že s Bohem, s vírou v Ježíše Krista vede ze smrti cesta dál - přes vzkříšení do věčnosti.

3. Jaký to má význam pro život?

Velikonoce přinášejí úžasné poselství. Mluví o tom, jak Bůh působí v Jeruzalémě nové věci. Ježíšovi nejbližší přátelé jsou „na dně“, jsou nešťastní z Ježíšovy smrti, jsou strachy někde zalezlí; a právě v této situaci Bůh jedná a otevírá novou budoucnost. Smrt Ježíše Krista je z lidského pohledu opravdu „konečná“. Je to prohra, která přinesla obrovské zklamání, bolest a strach. Díky Kristovu vzkříšení se ovšem prohra stává vítězstvím nad silami zlého, hříchu a smrti. Síly osudu a smrti byly přemoženy a už nemají nad člověkem moc. Podle slov apoštola Pavla „*Staré věci pomínuly, hle, všechno je nové*“ (2K 5,17). Velikonoční neděle začíná něco úplně nového. Bez Božího zásahu by opravdu zůstalo všechno při starém. Ale Kristovým vzkříšením se vše mění! Co konkrétně?

Z evangelia slyšíme zprávu o tom, že v Kristově vzkříšení se stalo něco jedinečného: poprvé v dějinách světa je přemožena smrt! Do starého světa poznamenaného hříchem a smrtí vstupuje vzkříšený Ježíš Kristus a s Ním nový svět, ve kterém vítězí život. Sice to ještě neplatí všeobecně, stalo se to zatím jen v jednom případě. Ale stalo se to a je to nezvratné. - Stalo se to také pro lidstvo, pro nás. Pán Ježíš se stal prvním, nad kým už smrt nemá moc, a On kolem sebe shromáždí společenství svých věrných. Zatím je ta Kristova moc, moc vzkříšení vidět v životech věřících a ve společenství Kristovy církve jen v náznacích. Je to s mnohými nedostatky, s klopýtáním a pády. Ale tu a tam se ukazují také projevy nového života, jakými jsou láska, pokora, odpuštění, milosrdenství...

Když apoštol domýšlí důsledky Kristova vzkříšení do situace věřících, píše křesťanům do Kolos: „*Když jste byli s Krisem vzkříšeni, usilujte o to, co je nad vámi...*“ (Ko 3,1). Skutečnost, že Ježíš vyšel z hrobu jako živý, znamená, že věřící v Krista už nejsou zajatci osudu, smrti a zlého, nýbrž služebníky Ježíše Krista. Jsou svobodní. Jsou svobodní k následování Krista, k víře, k lásce, ke službě druhým – prostě k životu v moci Vzkříšeného.

Na konci dnešního textu pak slyšíme prosté poselství: „*Ale jděte, řekněte jeho učedníkům, zvláště Petrovi: „Jde před vámi do Galileje; tam ho spatříte, jak vám řekl.“*“ Je to pozvání k novému začátku, pozvání k setkání se vzkříšeným Pánem. Je to pozvání pro učedníky, pozvání k novému životu a k nové naději. Aby se život Ježíšových učedníků od základů změnil, musí se se Vzkříšeným Pánem osobně setkat. A proč je speciálně jmenován Petr? Protože zklamal, zapřel a mohl by si myslet, že to pro něho neplatí. Také on má slyšet a vědět, že Pán má své odpuštění a naději také pro něho. – V těch prostých slovech je vzácný a důležitý odkaz, který je zapsán pro všechny věřící. Díky Kristovu vzkříšení, díky Boží milosti je pro všechny připraveno odpuštění hříchů a věčný život. V životech těch, kteří uvěří v Krista, začíná nová kapitola. Vzkříšený Pán se stává pro věřící živou skutečností a v jejich životě se začíná projevat Boží moc, moc vzkříšení. To je vzácné ovoce Velikonoc. **Bronislav Kaleta**